

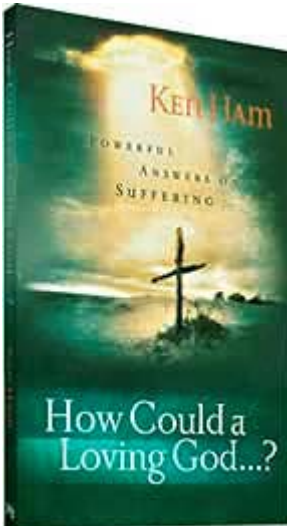
Hoe kan een liefhebbende God...?

Een stem uit het verleden

door Ken Ham, 22 mei 2008

<http://www.answersingenesis.org/articles/hcald/a-voice-from-the-past>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of [HSV](#))
Vertaling en voetnoten door M.V.

Het [boek](#)

Een ernstige ziekte en de zekerheid van te sterven is een vernederende ervaring ... ze verbrijzelt de illusie van zekerheid en gezondheid die ons omringt in de moderne wereld. Als u de gangen en kamers van een ziekenhuis hebt doorlopen, dan begrijpt u wat ik bedoel. Als u, of een geliefde, geconfronteerd werd met de diagnose van een terminale ziekte, dan hebt u dat gevoeld. Als u naar een begrafenis of twee bent geweest, weet u waarschijnlijk waar ik over spreek. Op zulke momenten - niet afgeleid door het geluid van de wereld - wordt de realiteit van wat de Bijbel zegt met een ongewone duidelijkheid gezien ... en daarna snel weer vergeten wanneer men het "gewone" leven weer binnenkomt.

Ik keerde terug naar mijn kamer nadat ik Rob bezocht had in het ziekenhuis; mijn geest stond in hoge versnelling, steeds de implicaties van zijn ziekte overdenkend. Terwijl dit alles "de vraag" in een bijbels kader plaatste, moesten vele andere kwesties beantwoord worden: *Wat moet iemand dan verwachten van dit leven? Is dit fair? Kan God genezen, en indien zo, waarom doet Hij dat dan niet? Hoe helpen we anderen in situaties als de onze?*

Naarmate de realiteit van het onvermijdelijke verlies van mijn broer intenser werd, werd ook mijn verlangen groter om met hem contact te hebben. Zeker, ik kon tot hem spreken (en dat deed ik, terwijl ik naast zijn bed zat) maar ik kon niet opmaken of mijn woorden bij hem overkwamen. Er was helemaal geen reactie. Hoe verlangde ik ernaar zijn stem opnieuw te horen, om samen te bespreken wat hij - en wij - tegemoet zagen. Maar hoe kon dit gerealiseerd worden? Deze ziekte had een grote kloof gebracht tussen ons in, en ze maakte het hem onmogelijk de leegte te overbruggen die zijn kwaal had veroorzaakt tussen hem en de rest van ons.

Mijn jongste broer, Stephen, gaf me een audiotape. "Dit moet je horen" zei Stephen. "Het is haast profetisch". Het label op de tape las: *The Experience Trap. Robert Ham, June 1, 1997*. Ik snapte het verband: dit was een preek die Rob had gebracht slechts enkele jaren voordat zijn gezondheidsprobleem zich begon te manifesteren. "Rob bespreekt precies de zaak waarmee hij nu geconfronteerd wordt", zij Steve opgewonden. "Het is alsof hij de preek tot zichzelf richt!"

Ik stond er versteld van. Wat had hij te zeggen in relatie tot zijn huidige situatie? Had hij enig inzicht, dat ik niet had, wat meer licht kon werpen op de situatie? Konden zijn woorden zijn familie helpen of misschien anderen aanmoedigen die bedroefd zijn over de pijn en het lijden van een geliefde? Zou dit ons kunnen helpen te begrijpen en hoe om te gaan met zijn huidige toestand? Toen plaatste ik de tape in het cassettedeck en drukte op de "play" knop ...

Deze ochtend, wil ik de kwestie van zonde, ziekte en genezing bespreken vanuit het Woord van God ...

De gezondheid, vitaliteit en het vertrouwen van zijn woorden waren verrassend - een compleet contrast met wat hij was geworden. Dit was de broer die ik kende! Dit was de man bij wie zijn verlangen de waarheid te prediken kon gevoeld worden in de dringende intensiteit van zijn stem. Terwijl zijn boodschap begon te vloeien, merkte ik dat ik me aan elk woord overgaf. Het was alsof God Rob aan het voorbereiden was, en zijn familie en vrienden, op wat zou komen - een beantwoording op voorhand van zoveel vragen die wij nu tegemoet zagen.

De tape draaide verder en Rob begon te spreken in functie van de uitspraken van de Bijbel - het Woord dat hij zo diep vertrouwde en predikte - en terwijl hij dat deed begon de context van de dingen die wij voor ons zagen, mijn geest én hart te beroeren.

Zeker, ik onderwees de “grote dingen” met betrekking tot geologie, genealogie en menselijke geschiedenis, maar nu, luisterend naar Rob, was ik de leraar niet, ik was de student:

“Ziet u, indien er geen zonde in de wereld was ... dan zouden er geen ziekten zijn, en geen dood ... De dood is de uiterste ‘ziekte’ die wij allen tegemoet zien als een gevolg van de zonde”.

Als het ging over de oorsprong van zonde en dood, waren Rob en ik gelijkgezind. Wij beiden verstonen uit het Genesisverslag *waarom* er lijden is. Adams rebellie in de Hof van Eden had de oorspronkelijke schepping verdorven, en vermits wij allemaal afstammelingen zijn van Adam en doorgaan met zondigen, lijden wij allen aan hetzelfde probleem. Toen hij het “grotere plaatje” toepaste op de omstandigheden waarin wij ons bevonden - de omstandigheden waarin *hij* zich bevond - werden veel van onze vragen, terwijl hij langzaam door ziekte verwoest werd, door hemzelf beantwoord, met zijn eigen woorden - zelfs nu hij een zekere dood tegemoet ging.

Is dit niet “Abnormaal”?

Vroeger op de dag - de dag waarop Steve mij de tape van Robs preek had gegeven - had ik naast Robs bed gezeten in het ziekenhuis, terwijl ik zijn zwakke hand vasthield. *Dit is niet normaal, Rob. Het is zeker niet normaal dat dit zou gebeuren bij zo iemand als jij.* Toen ik zag naar zijn verzwakt lichaam en zijn bleek, ingevallen gelaat (dat ooit vervuld was met de overvloedige vreugde van zijn christelijk karakter), zat ik met de notie dat dit niet het verloop was zoals dat hoorde te zijn, dat zijn toestand niet de te verwachten koers volgde van het menselijk leven.

Maar die avond kwamen Robs woorden op in mijn geest ... het was alsof hij in die tijd wist wat mijn geest zou bezighouden, en hij gebruikte het voorbeeld van de apostel Paulus om kracht bij te zetten:

Ik ga dit twee keer zeggen ... Ik wil dit in uw geest en in uw hart prenten. Ik wil dat dit onuitwisbaar geschreven wordt in uw geest zodat het nooit kan uitgewist worden. Begrijp dit alstublieft. Kijk naar de apostel Paulus wanneer we het hele Nieuwe Testament beschouwen ... Paulus aanzag ziekte en kwaal als *normaal*. Laat me het voor u spellen: N-O-R-M-A-A-L. Ik wil dit onderstrepen met een dikke viltstift en het onuitwisbaar schrijven in ieders geest. De apostel Paulus aanzag ziekte en kwaal, in een wereld die ten gronde gericht werd door de zonde, als normaal. Ik zal het opnieuw zeggen: de apostel Paulus aanzag ziekte en kwaal als normaal in een wereld die ten gronde gericht werd door de zonde.

Rob had gelijk. Wij moeten ziekte en dood *verwachten*. Alhoewel ziekte abnormaal is, in de zin dat ze geen deel uitmaakte van de oorspronkelijke schepping vóór de zonde, moet ze beschouwd worden als “normaal” in deze gevallen wereld. Was Rob bij ons geweest en had hij ons geholpen met deze situatie (ziende naar zijn door ziekte afgetakelde lichaam en wetend dat de persoon die hier lag een vroom christen was) dan zou hij zeggen, door tranen bewogen, dat dit hetgeen is wat verwacht moet worden in een door zonde vervloekte wereld. Ik geloof dat Rob ons dan zou zeggen dat we in plaats van ons te focussen op de ziekte, wij ons moesten focussen op Christus.

Terwijl Rob zijn prediking vervolgde op de tape, werd me erg duidelijk wat hij tot ons nu zou zeggen, gesteld dat hij daartoe in staat zou zijn:

Ik weet, het is droevig mijn lichaam te zien sterven en niet te kunnen communiceren met mij. Ik weet dat jullie een verschrikkelijke scheiding voelen, maar zie wat de Bijbel zegt. Hij belooft niet dat wij fysiek geheeld zullen worden in deze door zonde vervloekte wereld. Onthoud dat wij allen ziek en stervende zijn vanwege de zonde - dit moet als normaal geschouwd worden in deze wereld. Zelfs mensen die genezen werden of opgewekt uit de doden, door Christus in de tijd van Zijn aardse bediening, of door de apostelen, genoten slechts een tijdelijke verlichting. Uiteindelijk moesten zij toch sterven. Niemand kan deze normale koers van gebeurtenissen in de wereld ontlopen. Maar voor de christen is er het wonderlijk goede nieuws dat God ons be

looft te troosten en te sterken, wetend dat wij zondige schepselen zijn die leven in zulk een gevallen wereld.

In Eden hadden onze verwachtingen anders kunnen geweest zijn. Maar nu, buiten de Hof, bepalen de consequenties van de zonde onze bestemming. Maar alhoewel onze onvermijdelijke confrontaties met ziekte en dood nog steeds onze harten doorboren met verdriet, moeten ze ons niet overvallen als een schok. Het is zoals Petrus de eerste generatie van christenen raad gaf:

Geliefden, kijk niet vreemd op van de hitte¹ [van de verdrukking] onder u, die tot uw beproeving dient, alsof u iets vreemds overkwam ...” (1 Petrus 4:12).

Ja, ziekte en dood is de norm in deze post-zondeval-tijd van de menselijke geschiedenis, en wij moeten niets anders verwachten.

Wat te zeggen van “erfzonde” en specifieke zonden?

Terwijl wij de hoofdoorzaak trachten te onderscheiden van ziekte, kwaal en dood, is het niet ongevoel voor ons te zoeken naar een specifieke zonde die de lijdende individu kan begaan hebben als oorzaak van het probleem. In zijn boodschap legde Rob uit dat de consequenties van bepaalde zonden tot ziekte kunnen leiden (bijvoorbeeld: alcoholmisbruik kan tot leverbeschadiging leiden, en onbijbels seksueel gedrag kan leiden tot AIDS en een heleboel andere ernstige seksueel overdraagbare ziekten). Ook zijn er tijden dat God bepaalde mensen laat ziek worden wegens hun rebellie tegen Hem.

Zeker, onze specifieke zonden kunnen hun consequenties hebben in bepaalde ziekten. Zoals Galaten 6:7 zegt:

“Misleid uzelf niet: God laat niet met Zich spotten; want wat de mens zaait, zal hij ook oogsten”

Maar, uiteraard, zijn er andere mensen die niets lijken gedaan te hebben die tot oorzaak leidde van hun ziekte (bijvoorbeeld: een baby die HIV-positief geboren werd, of een kind met leukemie). En dan zijn er hen die sterven bij ongevallen of rampen die helemaal geen direct verband lijken te hebben met enige persoonlijke zonde, maar met de zonden van anderen of als gevolg van de gevallen wereld. Zonde is er in de hele wereld geweest sinds Adam en Eva rebelleerden. Deze wordt “erfzonde genoemd” en ze treft iedereen. Ogenschijnlijke onschuld is geen isolator tegen de alles omvattende gevolgen van deze zonde. Elke dag gebeuren er slechte dingen aan goede mensen (“goed” als we mogen vergelijken met de andere “slechte” mensen, maar nog steeds zondig volgens Gods normen!). Deze dingen komen over ons omdat de wereld zelf gevallen is, en door de consequenties van onze zonden “in Adam”.

Naarmate de tape verder draaide realiseerde ik me dat Robert deze waarheid niet enkel onderwees met zijn eigen woorden, maar hij illustreerde ze met zijn eigen leven, vóór mijn eigen ogen, terwijl zijn geest en lichaam verder achteruit gingen.

Is dit alles niet oneerlijk?

Tijdens een van mijn eerdere bezoeken aan Australië, voordat Rob te ziek en te zwak was geworden, nam ik hem mee op een uitstap naar een landelijke stad ten westen van Brisbane. Hij kon niet veel zeggen, en als hij sprak hadden sommige zinnen geen betekenis. Hij bleef proberen me te vertellen over zijn preken - proberen om mij in zekere zin zijn oneindige liefde voor het prediken van Gods Woord uit te leggen. Hij zei dan dingen als dit: “Ik bracht 14 van Genesis, en 10 van Romeinen en ...”. Ik nam aan dat hij me vertelde over de preken die hij bracht over die boeken, maar niets kwam duidelijk over. Als hij trachtte te spreken leek hij verward, en zijn gelaat was even verdraaid als zijn woorden. Hoe hij zich ook inspande, hij kon het niet gezegd krijgen. Zijn geheugen dat eens zo vol met kennis was over Gods Woord, was fundamenteel verdwenen. Het was zo’n verontrustend en meelijden wekkend tafereel.

¹ Het Griekse woord *pyrosis* hier betekent een werking van het vuur tot beproeving.

In deze fase kon Rob nog steeds de piano en het accordeon bespelen. Wij wenkten naar hem om aan de piano te zitten of om zijn accordeon te nemen, en hij speelde dan met een glimlach op zijn gelaat en speelde de muziek met het bijzondere talent dat de Heer hem gegeven had. Na verloop van tijd echter, begon deze gave te verdwijnen. Hij kon minder en minder nummers spelen, tot hij nog enkel bepaalde delen ervan kon spelen. Uiteindelijk verdwenen al zijn wonderlijke bekwaamheden op dit gebied.

Nadat de ziekte een aanzienlijke invloed had gekregen, namen wij hem nog steeds mee naar de kerk - wetend dat hij niet zou begrijpen (zover als wij kunnen weten) wat er gebeurde. Het leek alsof hij nog steeds kon lezen ... tenminste, hij nam zijn favoriete boeken (in het bijzonder de Bijbel) en hij leek de woorden te lezen, pagina na pagina (alhoewel we niet wisten wat hij er van verstond). Bij een van de kerkdiensten stond hij op om een loflied te zingen. Alhoewel hij niet meer tot ons kon spreken, zong hij zijn hart uit voor de Heer met heldere en overtuigende woorden. Mijn moeder hoorde dit aan terwijl de tranen over haar wangen rolden, en ze hem aankeek met een gebroken hart. Maar aan het eind van de dienst leek Rob niets te weten over wat hij had gedaan of wat er rondom hem gebeurde.

Intiem bij dit alles betrokken, uiteraard, waren Brenda, Robs vrouw, en zijn twee zonen, Joshua en Geoffrey. Gevoelens van onrechtvaardigheid moeten hen overstelpt hebben. Rob deed alles wegens zijn liefde voor God en Zijn Woord. Nu zagen zij hem sterven, en het was niet zomaar een "gewone" dood, maar een trage, verzwakkende en uiterst onmenselijkende. Hoe moeten zij zich gevoeld hebben als zij hem beroofd zagen van zijn bekwaamheid te communiceren en de piano en het accordeon te bespelen, terwijl zijn mentale bekwaamheden hem in de steek lieten? Hoe onbegrijpelijk moet het geweest zijn zijn gedachten en spreken gekend te hebben, die hij zo doelgericht had ontwikkeld en gebruikt om het Evangelie over te brengen, maar nu gereduceerd tot niets.

Zeker, het paste allemaal in het bijbelse framework, maar het leek toch zo onrechtvaardig.

Tijdens mijn leven hoorde ik niet-christenen de spot drijven met God wanneer zij een christen zagen lijden, door dingen te zeggen zoals: "Deze persoon verdient het niet zo te lijden. Hoe kan een God van liefde iemand die Hem dient door zo'n verschrikkelijke toestand laten gaan?" Zulke spot maakte mij boos ... maar nu stelden wij dezelfde vragen. Zeker, andere "slechte" mensen kunnen dit soort van dood verdienen, maar niet een Godvrezende dienaar zoals Rob, niet?

Ik herinner me de dag dat ik een telefoontje kreeg van zijn vrouw Brenda. Wij hoopten dat zijn hersenscan negatief zou zijn; dat was nog toen wij er redelijk zeker van waren dat zijn problemen te wijten waren aan ernstige stress ... dat was tenminste onze hoop. Maar, de test bleek positief te zijn. Rob had een ernstig probleem - een ongewone ziekte die een meedogenloos verlies veroorzaakte van de hersenfunctie.

Ik wist niet wat te zeggen. Mijn geest was met verbijstering geslagen. *Dit kon niet gebeuren - niet met Rob. God zou dit toch zeker niet laten gebeuren bij een man die zich had opgeofferd voor de studie en prediking van Zijn Woord?* Hij was eigenlijk nog maar goed begonnen met zijn bediening - hij was in de fleur van zijn leven. In een tijd dat er zoveel christelijke leiders zijn die het Woord van God compromitteren, en dus Zijn gezag ondermijnen, had mijn broer zich geheel toegelegd op het verdedigen van Gods Woord. Dit leek allemaal niet fair. Ik moet toegeven dat dit vanuit een menselijk perspectief niet redelijk leek.

En toegegeven, Rob zondigde wel eens ... maar geen gruwelijke zonden, niet de zonden die we zien in de levens van wetteloze ongelovigen - die dikwijls lang leven, zorgeloos en gezond. Rob was echter de man die God zocht. Hij had niet enkel vertrouwd op de Heer Jezus Christus (de Schepper van het universum) voor zijn redding, maar had zijn leven ook toegewijd aan de prediking van Gods Woord. Alhoewel Rob, zoals iedereen, onder de veroordeling stond van de dood, zou Gods liefde toch zeker niet toestaan dat zo'n verschrikkelijke ziekte een mens als hem zou treffen, niet? Hoe zou dat fair kunnen zijn? Hij was mijn broer, een van Gods getrouwe kinderen, aangetast door een ziekte waar de meesten van ons niet eens willen aan denken - een ziekte die ervoor zorgde dat hij zijn verstand verloor en hem traag deed sterven, terwijl anderen gezond verder leefden. Mijn wortelingen echoden die van David, die in Psalm 73:12-14 zei:

"Zie, dezen zijn goddeloos; toch hebben zij rust in de wereld en vermeederen hun vermogen.

Waarlijk, tevergeefs heb ik mijn hart gezuiverd en mijn handen in onschuld gewassen. Want de hele dag word ik gekweld en mijn bestraffing is er elke morgen”.

Aangedreven door frustratie en gevoelens, slingerden deze gedachten door mijn hoofd. Maar toen ik achteruit ging om het grotere plaatje te zien (het plaatsen van onze specifieke situatie in het bredere bijbelse perspectief), werd ik geleid naar een conclusie die eerder Góds perspectief weerspiegelde dan mijn eigen, menselijke. Had Rob het verdiend zo te lijden? Het antwoord was “ja”.

Als je erover denkt vanuit een christelijk perspectief, verdienen wij *allen* veel, veel meer dan het lijden dat Rob teisterde. Wegens onze opstandige toestand, verdienen wij het zelfs niet te leven. Maar God doodde of annihileerde ons niet, Hij stond ons toe te leven - **terwijl Hij ons tegelijk een idee gaf van wat het is te leven zonder God.**

Wij zondigen omdat wij onafhankelijk willen zijn van God. Wij willen onze eigen god zijn. Dat was de kern van de beproeving in de Hof van Eden: *Eet van de vrucht en gij zult als God zijn*. Dat alleen zou een complete en onmiddellijke doodstraf voor Adam moeten geweest zijn (of voor ons, omdat wij gelijkaardige keuzes maken). Als God Zich niet genadig had ingehouden, dan *hadden we niet eens bestaan*. Kolossenzen 1:16-17 zegt:

“Want door Hem zijn alle dingen geschapen die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zichtbaar en die onzichtbaar zijn ... alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen. En Hij is *vóór* alle dingen, en *alle dingen bestaan tezamen door Hem*”.

God heeft blijkbaar iets van Zijn kracht teruggetrokken zodat de schepping niet langer in een volmaakte staat werd gehouden maar aanhoudend in een onvolmaakte toestand. Onze lichamen, en alles rondom ons, is aan verval onderhevig. **Wij leven feitelijk in een wereld waar wij kunnen ondervinden wat het is te leven zonder God** - mutaties, dood, lijden, enz. Dit is een noodzakelijk gevolg van de rebellie tegen onze Schepper. Wij verdienen wat ons overkomt. Wij verdienen *niet* wat God voor ons heeft gedaan. Wij verdienen niet eens het leven dat wij nu hebben.

Waarom geneest Hij niet?

Soms, als ik mijn moeder belde om te horen hoe Rob het stelde, vertelde ze mij hoe zij de hele nacht op was geweest om te bidden dat God hem zou genezen. “Ik geloof dat God hem kan genezen”, zei ze dan. “Geloof je dat niet?”

Ja, ook ik geloofde dat God Rob kon genezen. God kan alles. En over de jaren heb ik verschillende echte situaties gekend waarin Gods bovennatuurlijke genezing duidelijk was. In zijn preek, echter, sprak Rob ook over een boel genezings-bedriegerijen die het Christendom hebben doordrongen en de Kerk besmeurd hebben.¹ Alhoewel God kan genezen, wil dat zeker niet zeggen dat Hij dat *wil* ... en wij kunnen beter niet Zijn voornemen veronderstellen in enige situatie.

Terwijl wij evenwicht en licht zochten, kwamen Robs woorden terug door middel van de opgenomen preek. Als u overdenkt wat hij zei zult u zijn oprechte toewijding aan de Heer opmerken en zijn intens verlangen om mensen ertoe te brengen zich op Hem te focussen, en op Hem alleen:

In veel kerken vandaag ligt de focus op onze kwalen en ziekten, en zo voorts. Maar het probleem hierbij is dat wij de focus op onszelf richten in plaats van op onze Heer Jezus Christus, en op wat de Bijbel eigenlijk tot ons zegt. Ziet u, ik wil geen ogenblik suggereren dat de Heer niet kan genezen of geen wonderlijke dingen kan brengen in de mensen hun levens - ik wil dat geen moment suggereren ... Het wonderlijke teken dat de Heer ons geeft (en het teken dat wij constant moeten zoeken en ons op moeten focussen) is het teken waarbij de Heer Jezus in deze wereld kwam en Zijn leven opgaf en Zijn bloed uitstortte opdat u en ik tot Christus kunnen getrokken worden. Hij stond op uit de doden. Dit is het grootste teken in de geschiedenis van deze wereld en dit zal het grootste teken zijn totdat de Heer Jezus terugkomt. Dit is het grote wonder: Christus kwam in de wereld en gaf Zijn leven.

Hebben wij gebrek aan geloof?

Geloof is een onmisbaar element van het christelijke leven - belangrijk in alle aspecten van ons geloofsleven en onze hoop. Sommigen hebben echter foutief verondersteld dat genezing afhankelijk is van onze mate van geloof; zij beweren dat indien wij genoeg geloof zouden hebben, wij altijd zouden genezen worden. Maar wat is het geval? Dit gold zeker niet voor de apostel Paulus. Alhoewel hij een man was met een ongelofelijk geloof, erkende hij nederig ziekte in zijn eigen leven - niettegenstaande hij in geloof bad voor bevrijding ervan:

“En opdat ik mij door het alles overtreffende karakter van de openbaringen niet zou verheffen, is mij een scherpe doorn in het vlees gegeven, een engel van de satan, om mij met vuisten te slaan, opdat ik mij niet zou verheffen. Hierover heb ik de Heere driemaal gesmeekt dat hij van mij zou wijken” (2 Korinthiërs 12:7-8).

Robert wees op Paulus' situatie in zijn preek, en hij verwees ook naar het lijden van Job:

Job werd geteisterd, toen de Heer toestond dat de duivel hem kwelde ... en de Heer stond toe dat de duivel Paulus kwelde ... en wat die “doorn” ook was, hij was erg pijnlijk. Het woord dat gebruikt wordt betekent “een vuist die beenderen breekt”. Het betekent dit: Welke kwaal Paulus ook had, ze was brutaal en pijnlijk. Ik weet niet wat het was, of het zijn oog was, of wat dan ook, maar ze was erg pijnlijk. In 2 Kor. 12:8 zegt Paulus: “Hierover heb ik de Heere driemaal gesmeekt dat hij van mij zou wijken”. Driemaal vroeg hij de Heer om die kwaal weg te nemen. *Maar het gebeurde niet. Ze ging niet weg. De vraag die ik dus moet stellen, de vraag die ik Paulus moet stellen is: “Paulus, waarom had u niet genoeg geloof? Dat moet het hele probleem zijn, Paulus. U brengt niet genoeg geloof op. U gelooft niet genoeg, dat is uw probleem”. Zoveel mensen worden vandaag met hetzelfde aspect geconfronteerd. En terloops gezegd: merk op dat Paulus de demon niet bond; nergens berispt hij de demon, nergens werpt hij die uit, nergens!*

Toen Robert zei “Zoveel mensen worden vandaag met hetzelfde aspect geconfronteerd”, vroeg ik me af of hij enig idee had dat hij spoedig een van deze “zoveel mensen” zou zijn. Terwijl veel mensen bij ons kwamen in die tijd van nood, waren er sommige wrede mensen die suggereerden dat er een gebrek aan geloof was van Roberts kant, en van onze kant, en dat zou de reden geweest zijn waarom Robert niet genezen werd.

Maar opnieuw: wij zien veel bijbelse voorbeelden waarin getrouwe mensen niet genezen werden. In 2 Timotheüs 4:20, bijvoorbeeld, lezen we: “Erastus is in Korinthe gebleven en Trofimus heb ik in Miléte ziek achtergelaten”. Ik ben er zeker van dat Paulus bad voor Trofimus, en niemand wordt hier veroordeeld voor een gebrek aan geloof als oorzaak van die man zijn ziekte. Dezelfde Paulus door wie God op andere tijden de lammen wonderlijk genezen had, en zelfs mensen opwekte uit de dood, liet Trofimus ziek achter, onder de soevereiniteit van God, en Paulus' bediening werd geenszins tegengewerkt. Maar Paulus erkende dat ziekte een “normaal” onderdeel is van dit leven.

In 2 Korinthiërs drijft Paulus het nog verder wanneer hij zegt: “...dat wij het uitermate zwaar boven ons vermogen te verduren hebben gekregen, zodat wij zelfs aan ons leven wanhoopten”. Paulus wist tegen het eind van zijn leven dat hij waarschijnlijk de marteldood zou moeten sterven. Zeker, God had dit kunnen tegenhouden, en zonder twijfel bad Paulus voor deze zaak, maar hij erkende ook dat in een wereld waarin “de mensen de duisternis hebben liefgehad, meer dan het licht” (Joh. 3:19) de dood ook een “normale” gebeurtenis is.

Begrijp alstublieft dat dit niet betekent dat wij geen medische hulp zouden zoeken of afstand zouden moeten nemen van de dood. Dit is een positie die Rob nooit innam. Het betekent zeker ook niet dat wij niet zouden moeten bidden voor fysieke genezing (Jakobus 5 beveelt ons eigenlijk dit te doen). Rob erkende dat God genezing kan brengen en bij wijlen doet Hij dat ook voor Zijn doeleinden. Maar, dit is zeker niet de normale koers van gebeurtenissen in de hedendaagse wereld. De “normale” koers van gebeurtenissen, zoals Rob dat duidelijk uitdrukte, was deze:

Mensen lijden alle soorten van trauma's in hun gevallen staat. Zelfs als God iemand fysiek geneest, zullen zij uiteindelijk nog steeds bezwijken aan de gevolgen van de zonde en de vloek op hun fysieke lichaam ... De Bijbel maakt duidelijk, ook door de handelingen van Christus Zelf,

dat lokale, tijdelijke inspanningen om de Vloek te verlichten, zoals de behandeling van ziekten, het helen van wonden, en zo voorts, moeten aangemoedigd worden.

De normale gevolgen van de Vloek zullen altijd gerealiseerd worden; dat is wat wij te verwachten hebben. Vroeg of laat, door ziekte, verval, narigheid, zullen de lichamen waarin wij leven sterven en vergaan. “Want gij zijt stof en gij zult tot stof terugkeren” (Genesis 3:19).

Wat moeten wij dan doen?

Het is onmogelijk alles te beschrijven wat ik ervoer toen ik verder luisterde naar de stem van mijn broer op de cassette. Zijn woorden waren zo voornaam, zijn stem zo overtuigend, en zijn instructie zo nodig. De ironie was zo verbazingwekkend. Hier was hij die de redenen beschrijft achter de situatie waarin hij zelf was gekomen, en waarbij hij door Genesis een grondslag legde om zijn toestand te verklaren. Daarna, toen hij in de toepasselijke sectie van zijn preek kwam, was het alsof hij mij persoonlijk begon te leren over de specifieke manieren waarop ik kon antwoorden naarmate ik mijn weg navigeerde doorheen de vragen waarmee zijn ziekte ons confronteerde. Zonder in enig opzicht het feit te ontkennen dat wij moeten bidden voor fysieke genezing, riep Rob de aanwezigen (en ons) op op deze manier:

Ik adviseer dat als wij spreken met iemand die ziek is, wij dan onze terminologie zouden corrigeren, zodat wij dan naar die persoon kunnen toegaan en zeggen: “Broeder, zuster, ik wil dat u weet dat wij veel van u houden. En dat u weet dat wij begrijpen hoe ziek u bent, en wij bidden oprecht tot de Heer voor u. Wij willen dat u weet hoe graag wij u willen helpen. Ik zou graag samen met u bidden. Wij zullen maaltijden brengen voor uw gezin. Wij willen u bijstaan”.

Vermits Rob erkende dat ziekte een normaal onderdeel is van dit leven (niettegenstaande wij God kunnen vragen om genezing), spoorde hij ons aan om een ziek persoon te *bemoedigen*, en hem te zeggen dat wij van hem houden en bidden voor hem - gebeden die vragen om sterkte en vertroosting voor hen die het ergst getroffen zijn. Hij moedigde dan praktische handelingen van dienstbaarheid aan om de lijdende persoon en zijn gezin te helpen met de lasten die zij dragen in hun verdrukking.

Dit was een goede aanmaning voor mij. Ik was speciaal naar Australië gevlogen om tijd door te brengen met mijn moeder en Brenda en de jongens, en de rest van de familie.

Het is droevig dat veel mensen (en veel christenen) niet weten hoe om te gaan met de situatie. Persoonlijk denk ik dat dit komt omdat zij geen goed begrip hebben van de zonde-vervloekte natuur van deze wereld, en hoe wij het leven moeten zien door Gods “ogen”. Zonder deze grondslag weten zij niet hoe om te gaan met een godvruchtig man als Rob die in zo’n verschrikkelijke toestand terecht kwam. Robs ziekte zorgde ervoor dat hij een groot deel van zijn zelfbewustzijn verloor en zijn bekwaamheid om te communiceren. Het vergde veel fysieke arbeid om voor hem te zorgen ... maar voor hen die geen bijbelse wereldbeschouwing hebben, nam het ook veel mentaal werk in beslag. Zonder een schriftuurlijk begrip van wat gaande was, voelden mensen zich erg onhandig in zijn aanwezigheid.

Zonder het begrip vanuit een groter perspectief, vermeden sommigen zelfs de situatie, terwijl anderen valse hoop gaven of valse angsten. Dit waren allemaal dingen die de waarheid niet weerspiegelden, de waarheid dat hetgeen Robert moest ondergaan in feite “normaal” was.

Terwijl ik verder luisterde naar de tape van Robs preek, vond mijn geest een afronding in zovele zaken. Ik had de specifieke bevestiging van de antwoorden die ik had gevonden in het grotere perspectief. Ook Rob was ervan overtuigd dat *zonde* het antwoord was op de vraag: “Hoe verklaart u dood en lijden in een wereld waar een almachtige, liefdevolle en rechtvaardige God bestaat?”

Het is droevig dat zoveel mensen (en veel christenen) niet weten hoe om te gaan met de situatie. Persoonlijk denk ik dat dit komt omdat zij geen goed begrip hebben van de zonde-vervloekte natuur van deze wereld, en hoe wij het leven moeten zien door Gods “ogen”

Rob's boodschap heeft ook veel andere kwesties aangeboord met betrekking tot genezing en "eerlijkheid" - kwesties die wij voortdurend onder ogen zouden krijgen in de laatste weken van zijn leven. Maar het eindpunt voor mij was meer dan louter theologisch of filosofisch; het was diep persoonlijk. Rob's stem opnieuw te horen, en de boodschap te ontvangen die God jaren tevoren had voorbereid, om ook aan mij door te geven, bracht vrede in mijn hart.

Gods Woord had de diepste vragen beantwoord over wat wij op deze aarde tegemoet zien. Wat God schiep was oorspronkelijk erg goed maar werd ernstig verknoeid en bezoedeld door de zonde. God heeft in Zijn genade ons toegestaan verder te leven ... en Hij heeft soms onze levens verlengd door bovennatuurlijke genezing. Maar wegens de zonde, zien wij allen ziekte, kwalen en een zekere dood tegemoet; dat is de nieuwe norm op deze aarde sinds de zondeval.

Maar wat gebeurt er als wij sterven? Wat moeten we verwachten wanneer wij overgaan van de aarde naar de eeuwigheid? Gods Woord, te beginnen in Genesis, toont ons dat God een plan heeft voor ons dat veel verder gaat dan het graf!

Vragen voor persoonlijke overdenking:

1. Woede onthult vaak verwachtingen. Wanneer onze verwachtingen en verlangens niet vervuld worden, neigen wij ertoe krankzinnig te worden. Welke situaties maken u gefrustreerd en boos? Wat onthult deze emotie over uw verwachtingen?
2. Zou u, in het licht van de gevallen wereld waarin wij leven, en de consequenties van persoonlijke zonde, iets veranderen aan de dingen die u verwacht in dit leven? Indien u deze verwachtingen zou veranderen, hoe zal dit dan uw leven veranderen?

Bijbelverzen voor bezinning en om te memoriseren:

- Genesis 3:16-19
- Johannes 16:33

Voetnoten

1. Voor zijn documentatie over het onderwerp valse "geloofsgenezers" ("faith" healers), citeerde Rob veel uit het boek *The Experience Trap* van Kel Willis (Burwood, N.S.W.: Christian Growth Ministries Pub., 1996).

E-mail: verhoevenmarc@skynet.be

Homepage: www.verhoevenmarc.be of users.skynet.be/fa390968

Ga hier naar de [Nieuwste Artikelen](#) of www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm